

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 80/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Martinom Jankovičom, advokátom, Železničná 257/19, Revúca, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/31/2024-250 z 24. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu, uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Napadnutý rozsudok navrhuje v celosti zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z predloženej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledujúci skutkový stav.

2.1. Sťažovateľ bol žalobcom v konaní o zaplatenie 5 176,82 eur s prísl. proti Slovenskej republike z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Okresný súd Rimavská Sobota v uvedenej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 3C/15/2023 z 2. februára 2024 tak, že žalovanú zaviazal na zaplatenie 2 000 eur s prísl., vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň v rozsudku určil, že žalovaný je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v rozsahu 100 % zo súdom priznanej sumy v lehote 15 dní

od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške trov konania sťažovateľa. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie sťažovateľ aj žalovaná. Krajský súd o podaných odvolaniach rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a ani jednej strane nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom, konkrétne výrokom o náhrade trov odvolacieho konania, zasiahol do jeho označených práv neprípustným spôsobom. Tvrdí, že krajský súd nesprávne rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. Argumentuje tým, že on podal odvolanie len proti výroku, ktorým súd prvej inštancie určil rozsah jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, s ktorým nebol spokojný, pričom žalovaná podala odvolanie proti výroku o priznanej náhrade a základu priznaného nároku ako takého, a rovnako aj proti výroku o nároku na náhradu trov konania. Aj keby došlo k zmene výroku o výške nároku, sťažovateľ by aj tak bol úspešný v základe nároku ako takého, ktorého rozsah závisel od úvahy súdu alebo znaleckého posudku, pričom protistrana nebola v odvolacom konaní úspešná vôbec. Vychádzajúc zo svojej argumentácie, dospieva k záveru, že odvolací súd nesprávne posúdil jeho nárok na náhradu trov konania, pričom odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k tomuto jeho výroku je arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a nezodpovedá zásadám spravodlivosti.

4. Napriek tomu, že argumentácia sťažovateľa v sťažnosti smerovala výlučne len proti výroku napadnutého rozsudku krajského súdu o trovách odvolacieho konania, sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol, že má v úmysle využiť dovolanie. Ústavný súd z opatrnosti v súčinnosti s okresným súdom zisťoval, či sťažovateľ nepodal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

6. Okresný súd poskytol ústavnému súdu informáciu, že sťažovateľ 23. januára 2025 podal proti výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov odvolacieho konania dovolanie, o ktorom, pochopiteľne, ešte nebolo rozhodnuté.

7. Z § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

8. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď princíp subsidiarity (čl. 127 ústavy *in fine*) do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ nevyčkal na rozhodnutie dovolacieho súdu, privádza ústavný súd k záveru o neprípustnosti ústavnej sťažnosti pre predčasnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti ako celku, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu